

Sygn. akt II AKa 428/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Kuczorski

SSA Danuta Matuszewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Krzysztofa Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r.

sprawy

R. M. s. A.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt **II K 75/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R., Kancelaria Adwokacka we W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Włocławku rozpoznawał sprawę **R. M.** oskarżonego o to, że w dniu 8.03.2014r. we W. przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia G. E. zdając mu dwa ciosy nożem kuchennym spowodował 2 rany kłute klatki piersiowej – na plecach, tuż za linią przyśrodkową ciała od strony lewej o przebiegu od góry i przyśrodku ku bokowi i dołowi penetrującą do aorty o długości kanału co najmniej 8 cm uszkadzającą aortę zstępującą, podbiegnięcia krwawe w tkankach miękkich w jej otoczeniu oraz ranę kłutą na powierzchni barku lewego o przebiegu od góry ku dołowi o długości kanału 0,7 cm; ranę lewego łuku brwiowego; otarcia naskórka głowy i zasinienia kończyn, z których rana kłuta uszkadzająca aortę zstępującą poskutkowała śmiercią w/w z powodu wykrwawienia, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem to jest o przestępstwo z art.148 § 1 kk w zw. z art.31 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015r. w sprawie sygn. akt II K 75/14:

oskarżonego R. M. uznał za winnego tego, że w dniu 8 marca 2014r. we W. przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia G. E. zadając mu dwa ciosy nożem kuchennym spowodował dwie rany klute klatki piersiowej – na powierzchni barku lewego o przebiegu od góry ku dołowi o długości kanału 0,7 cm i na plecach, tuż za linią środkową ciała od strony lewej o przebiegu od góry i przyśrodku ku dołowi i bokowi penetrującą przez tylną ścianę aorty zstępującej o łącznej długości kanału co najmniej 8 cm skutkującą śmiercią G. E. z powodu wykrwawienia, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem to jest przestępstwa z art.148 § 1 kk w zw. z art.31 § 2 kk i za to na podstawie art.148 § 1 kk wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności,

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył R. M. okres faktycznego pozbawienia wolności od dnia 6 kwietnia 2014r.

na podstawie art.44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża metalowego wyszczególnionego w poz.(...) przechowywanego w dowodach rzeczowych Sądu Okręgowego we Włocławku pod nr (...).

na podstawie art.230 § 2 kpk orzekł zwrot dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów tut. Sądu po nr (...):

- R. M. z poz. (...);

- N. L. z poz. (...);

- A. Z. z poz. (...);

- P. C. z poz. (...).

zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty sądowej i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego w tym art.7 kpk, art. 410 kpk, 424 kpk prowadzące do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść a polegających na stwierdzeniu, iż oskarżony R. M. dopuścił się przypisanego czynu wskutek:

1) uznania za niewiarygodnymi wyjaśnień oskarżonego w części, w której nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu,

2) uznania za pełnowartościowy materiał dowodowy w postaci obciążających go zeznań żony K. M. będącej - co wynika z materiału dowodowego ewidentnie zainteresowaną w niekorzystnym dla oskarżonego przedstawieniu przebiegu zdarzenia - w sytuacji gdy ona również była w czasie zdarzenia w stanie upojenia alkoholowego,

3) oparcie orzeczenie na domniemaniu, że motywem działania oskarżonego R. M. uznanego za winnego popełnienia zabójstwa z zamiarem bezpośrednim była zazdrość, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie był świadkiem żadnej intymnej sytuacji pomiędzy K. M. a G. E.,

- nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności poprzez nie ustalenie przez Sąd Okręgowy we Włocławku gdzie, kiedy i w jakich okolicznościach doznał G. E. obrażeń skutkujących w efekcie jego śmiercią.

Wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie R. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu, albowiem nie została ona opłacona przez oskarżonego ani w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Nie doszło bowiem do obrazy art.7 kpk, art.410 kpk i art.424 kpk.

Nie ma racji skarżąca zarzucając Sądowi Okręgowemu dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego R. M. oraz zeznań świadka K. M..

Potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazło twierdzenie apelującej, że świadek K. M. była zainteresowaną w niekorzystnym dla oskarżonego przedstawieniu przebiegu zdarzenia. Logicznego uzasadnienia tej tezy nie stanowi również podniesiona w tym zarzucie (zresztą przez nikogo niekwestionowana) okoliczność znajdowania się świadka pod wpływem alkoholu w czasie inkryminowanych zdarzeń. Wskazać w tym miejscu należy, że nie jest tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu tylko o zeznania tego świadka. Sąd ten bowiem oparł się w tym zakresie również o inne dowody, o charakterze osobowym i dokumentarnym. Podkreślenia wymaga, że nie tylko K. M. słyszała groźby oskarżonego kierowane do pokrzywdzonego. Zeznawała również o tym świadek A. Z., która takie groźby słyszała (k.56v akt sprawy). Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów na zakwestionowanie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka K. M.. Za całkowicie dowolne uznać należy sugestię skarżącą, że niechęć świadka do wpuszczenia do mieszkania funkcjonariuszy Policji potwierdza tezę apelującej, że to świadek K. M. dokonała zabójstwa pokrzywdzonego. Tryb życia jaki prowadziła świadek oraz oskarżony (nadużywanie alkoholu) raczej nie sprzyjał chęci świadka do kontaktowania się z Policją. Poza tym nie może ująć uwadze, że za sprawstwem oskarżonego przemawiają nie tylko zeznania świadka K. M.. Sąd I instancji przedstawił dowody, które doprowadziły go do uznania winy oskarżonego oraz. Sąd Apelacyjny odniesie się do nich w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenie apelującej, że doszło do zatargu między pokrzywdzonym a świadkiem K. M.. Świadek nie twierdziła, wbrew zarzutom apelacji, że pokrzywdzony „dobierał się do niej”. W pierwszych zeznaniach podała, że objęła się z pokrzywdzonym, co oskarżony mógł odebrać jako pocałunek (k.83 akt sprawy). Świadek A. Z. zeznała, że od matki dowiedziała się o jej pocałunku z pokrzywdzonym (k.56v, 712v-713 akt sprawy). Żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie (nie podaje ich również skarżąca) nie wskazuje na to aby odbyło się to wbrew woli K. M. lub aby – co sugeruje skarżąca – miało to skłonić świadka o przyczynienia się do śmierci pokrzywdzonego. Całkowicie dowolna zatem jest teza skarżącą o rzekomym zatargu między K. M. a pokrzywdzonym, a co za tym idzie – teza co do tego, że świadek dokonała jego zabójstwa i związku z tym doszło do pobrudzenia odzieży świadka krwią pokrzywdzonego. Nie ma racjonalnych powodów aby kwestionować prawidłowość oceny dokonanej w tym zakresie przez Sąd Okręgowy (str.19 uzasadnienia wyroku). Żadnego związku z rozpoznawaną sprawą nie ma ta część zeznań świadka E. I., na którą powołuje się obrońca oskarżonego kwestionując wiarygodność zeznań K. M.. Świadek bowiem nie odnosiła się do zeznań K. M. złożonych w przedmiotowej sprawie. Nadto ocena wiarygodności dowodów przeprowadzonych w prawie należy do sądu orzekającego, nie zaś do świadków. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy miał na względzie fakt nadużywania alkoholu przez K. M. (str.10 uzasadnienia wyroku).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskała teza skarżącą jakoby to świadek N. L. miała zabić swojego konkubenta. Całkowicie chybione w tym zakresie jest odnoszenie się do kwestii zamknięcia zamka drzwi przez świadka. Uwadze skarżącą umknął wydaje się ten istotny fakt, że był to zamek umożliwiający jego otwarcie od wewnątrz i zamknięcie po powrocie do domu (k.46, 95v, 218v akt sprawy). Argument, że pokrzywdzony był zmęczony a więc nie mógł wyjść z domu a następnie do niego powrócić po otrzymaniu ciosów nożem nie jest przekonujący. Zwłaszcza, że w chwili śmierci był trzeźwy (k.369 akt sprawy). O tym, że pokrzywdzony nie został zamordowany w domu przez swoją konkubinę świadczą również zeznania świadków: M. K. i M. C., które widziały go po tym jak N. L. opuściła mieszkanie. Całkowicie dowolne jest twierdzenie skarżącą jakoby N. L. była zazdrosna o G. E., nie wynika to bowiem

ze zgromadzonego materiału dowodowego a skarżąca na taki dowód również nie wskazuje. Żadną miarą bowiem potwierdzeniem takiej tezy nie może być okoliczność, że ciosy zadane były pokrzywdzonemu w plecy, ze średnią siłą. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika aby na N. L. jakiegokolwiek wrażenie zrobiła informacja przekazana przez oskarżonego, że poprzedniego dnia jej konkubent całował się z jego żoną. To oskarżony zdaje się cały czas przeżywał to zdarzenie, skoro poinformował o tym N. L. a następnie – jak to prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy – zabił pokrzywdzonego.

Żadnego związku z rozpoznawaną sprawą nie ma kwestia opinii jaką miał pokrzywdzony. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącej, nie była to opinia negatywna. Sąsiedzi oraz konkubina pokrzywdzonego wyrażali się o nim bardzo pozytywnie. Kwestia rzekomego molestowania córki przez pokrzywdzonego została wyjaśniona przez N. L. twierdzącą, że to była zdecydowanie nadinterpretacja z jej strony. Opinia natomiast jaką posiada oskarżony nie pozostaje bez wpływu na powyższą sprawę. Kwestia samej karalności oskarżonego w mniejszym stopniu niż czyny, za które został prawomocnie skazany, tj. przestępstwa z użyciem przemocy. O skłonności oskarżonego do agresji świadczy również jego zachowanie w noclegowni niedługo przed inkryminowanymi zdarzeniami.

Celu oczekiwanego przez apelującą nie może przynieść wskazywanie na brak śladów linii papilarnych oskarżonego na nożu, którym – jak ustalił Sąd Okręgowy – zabito pokrzywdzonego. Nie jest to bowiem jedyny dowód w sprawie ani decydujący dla ustalenia stanu faktycznego. Oskarżony miał motyw działania (nieukrywaną zazdrość o żonę), groził pokrzywdzonemu, poinformował żonę o swoim czynie. Wreszcie podkreślenia wymaga, że jeżeli – jak twierdzi apelująca – zabójstwa dokonałaby inna osoba to w jaki sposób narzędzie zbrodni znalazłoby się w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego i jego żonę. Kwestia braku podstaw do przyjęcia, że zabójstwa dokonała K. M. była już przedmiotem rozważań we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść zarzut braku ustalenia miejsca popełnienia zbrodni. Nie jest to bowiem okoliczność, która dyskwalifikuje zaskarżone orzeczenie. Kluczowym dla uznania jego prawidłowości jest to, że w oparciu o zgromadzony i swobodnie oraz zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oceniony materiał dowodowy Sąd Okręgowy ustalił osobę sprawcy, sposób jego działania oraz skutki.

Wbrew zarzutom apelacji zatem Sąd Okręgowy dokonał swobodnej, zgodnej z treścią art.7 kpk oceny materiału dowodowego. Nie doszło również do obrazy art.410 kpk gdyż Sąd I instancji orzeczenie oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych w sprawie. Nie doszło również do obrazy art.424 kpk. Skarżąca nie podniosła zresztą żadnych argumentów dla uzasadnienia tego zarzutu.

Również kary orzeczonej wobec oskarżonego R. M. nie sposób uznać za rażąco surową. Orzeczenie o karze zostało bowiem poprzedzone zasadną oceną wszystkich okoliczności, które mają wpływ na jej wymiar.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonego R. M. za niezasadną, nie stwierdzając jednocześnie zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.

Na mocy przepisów art.§ 2 ust.1, 2 i 3, § 14 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. M. w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego R. M. od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa z uwagi na aktualną sytuację majątkową oskarżonego oraz konieczność odbycia długoletniej kary pozbawienia wolności.